XI. évfolyam, 32. szám
1955. augusztus 11.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

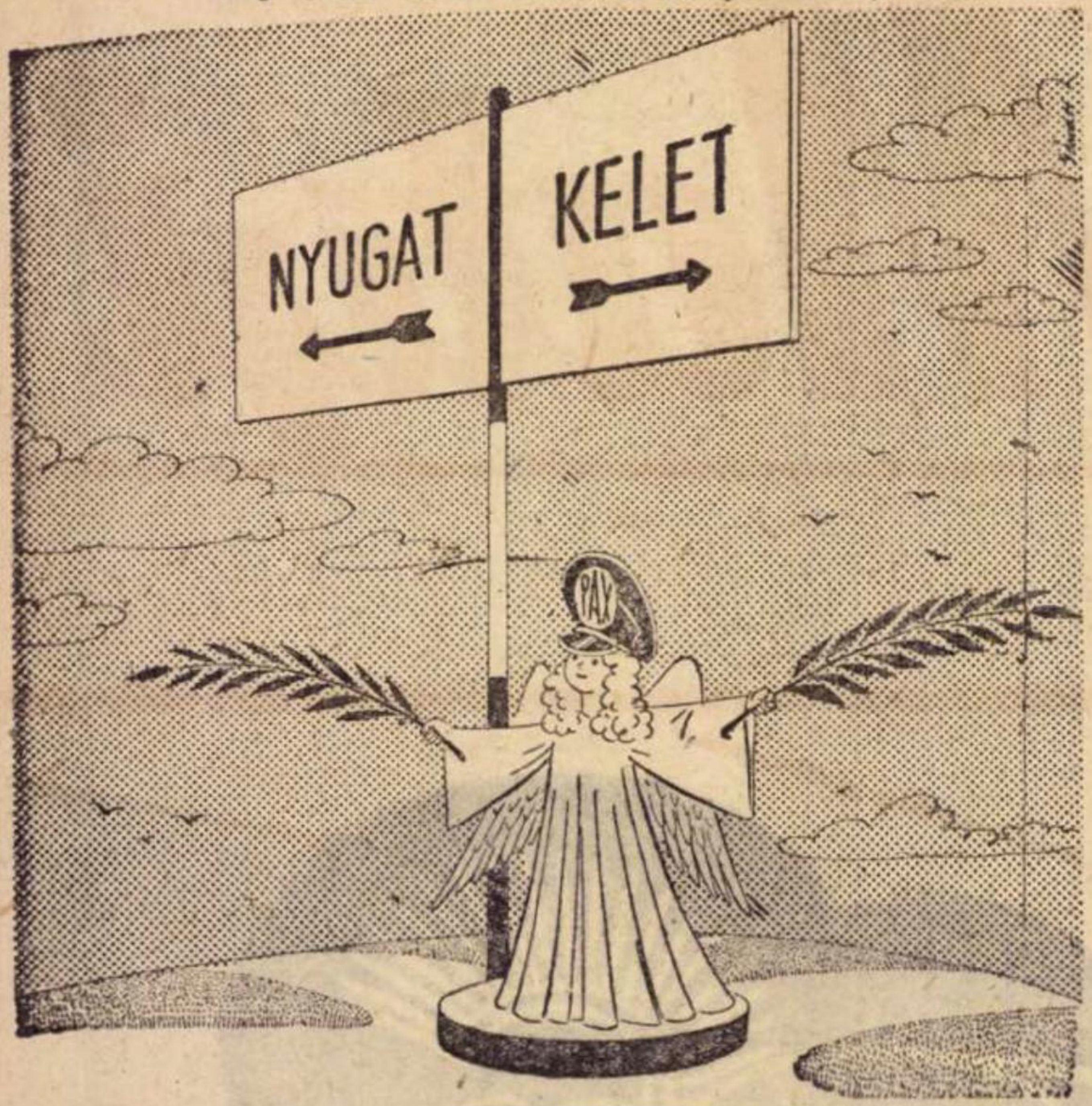
Prognózis

(Réber László rajza)

Közlekedési rendőr a keresztútnál

Megélénkültek a nemzetközi kapcsolatok.

Egy legifjabb,

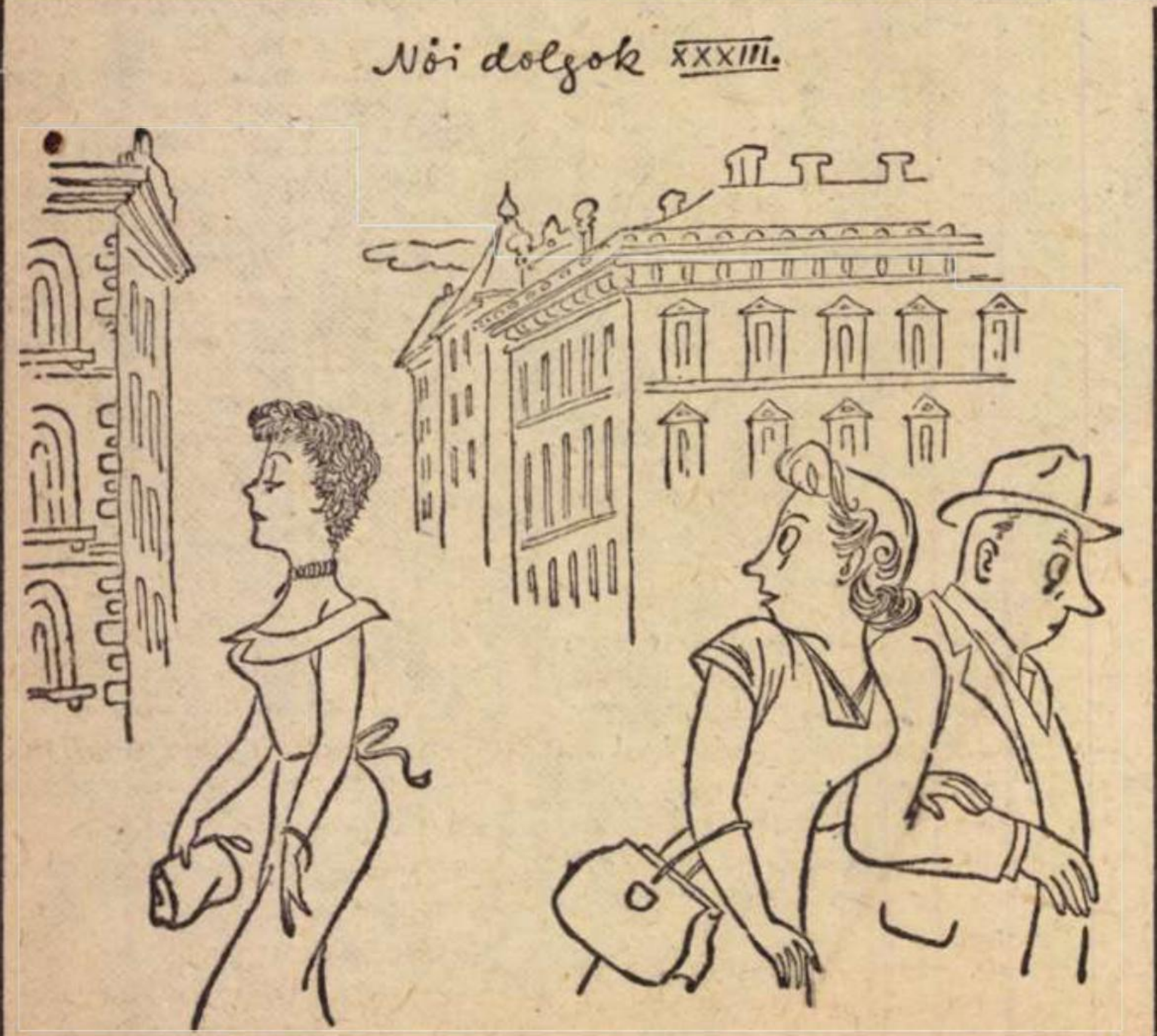
aki vállalta, hogy beszámolót tart a bölcsődék szaporodásáról.

Csatajelenet a XVII. századból

(Egy mondat, amelyet ebben az esetben indokolt kimondani)

— Na bumm, és akkor mi van!?

(Vasvári Anna rajza)

Nyaralási levlap

Senki sem állítja, hogy az anzikszkártya régebben nem volt divatban, de az bizonyos, hogy az utolsó esztendőben a képeskártya-forgalom óriási mértékben emelkedett. Ennek felette egyszerű oka van: sokkal többen üdülnek, mint azelőtt. Ilyenkor augusztusban tetőfokát éri el a képeskártya-betakarítás. A beutalt üdülő még májusban elküldte tíz példányban barátainak a Mátra nagy látványosságát, a mátrafüredi autóbuszmegálló látképét, míre júliusban kezdi visszakapni és augusztusban már maga is nyolctíz füredi autóbuszmegálló szerencsés birtokosa.

Bár ez a rövid írás nem szándékozik foglalkozni az üdvözlő kártya lélektanával, mégis felvetjük a kérdést: miért firkálgatnak az emberek a nyaralóhelyeken, ahelyett hogy sétálnának, strandolnának, evezněnek, vagy ultiznának?

Az oknyomózó történelem a kártyaküldözés indítóokait a következőkben foglalja össze:

1. Hadd derüljön ki, hogy én itt nyaralok.
2. Hadd derüljön ki, hogy te otthon kuksolsz.

Nyáron az esős időszak nemcsak a kapásnövényeknek kedvez, hanem az anzikszkártya termésnek is. Zuhogó esőben minden üdülőben sokkal több képeslap születik, mint verőfényes időben. Jelentősen emelkedik a forgalom a kéthetes üdülés utolsó napján, amikor sebtében megírjuk a lapokat és azoknál jóval előbb érkezünk haza.

Néhány soros üdvözlő írás hűségesen kifejezi a feladó jellemét.

Kérkedő ember ezt írja: „Nagyszerű társaságban, gyönyörű nők között, pazar napsütésben élvezem a szabadságomat."

Önzetlen: „Kár, hogy nem vagy itt!"

Borulátó: „Esős idő, vegyes társaság, ne irígyelj öregem, én mondom neked, mindenütt jó, de legjobb otthon."

A takarékos gondosan vigyáz arra, hogy csak öt szót írjon a kártyára. Ez esetben ugyanis nem 40 fillér a portó, hanem 20 fillér. Tíz kártyánál megtakarít 2 forintot, de azért is képeslapot vásárol. Az igazi spórolós egyáltalán nem tesz bélyeget a kártyára, majd megfizeti a portót a címzett.

Végül valamit a címzettről is. A kártyák nemcsak örömet, vagy írígységet okoznak, hanem néha fejtörést is. Érkezik egy gyönyörű képeslap a tihanyi öblöt ábrázolja, a következő szöveggel: „Sokat gondolok magára, Bözsi." Normális embernek húsz Bözsi-ismerőse van, abból az SZTK jóvoltából tíz a Balatonon nyaral. Vajon melyik Bözsi gondolt ránk? Gyakori az olvashatatlan aláírás is, ami csak a rejvényfejtőket szórakoztatja.

Figyelmes nyaralók üdülőbeli társaikkal is aláíratják a lapot. Ilyenkor tucatnyi ismeretlen név virít a kártyán. Sokan szellemes megjegyzés alá firkantják a nevüket, de ezeken a tréfákon csak a feladók nevetnek. Példa: „Dusika ma szedrészett a tisztáson a Bülbüllel."

Végül emlékezzünk meg azokról a gyakorlati érzékkel megáldott nyaralókról, akik „sok legyet egy csapásra" jeligével üzemünk, vagy vállalatuk sok ezer tagját kollektív kártyával üdvözlik. „Bár ti is itt volnátok!" — írják nagylelkűen. Nem gondolnak arra, hogy ebben az esetben két hétre be kellene zárni a „Textilnemesítő és Bodrozó Tröszt" összes üzemeit.

Stella Adorján

Teljesen hiábavaló...

„Menjünk beljebb, a kocsi egész üres!"

•

„Kérek egy pohár szódavizet, de hideg legyen..."

•

„Nem tetszik tudni egy százforintost felváltani?"

•

„Van citrom?"

•

„Tessék mondani, friss a perec?"

•

„Ferike, edd meg a spenótot!"

•

„Aztán nehogy megint későn érkezzél a moziba!"

•

„Pisti, ne vedd az ujjadat a szájadba!"

•

„Kisasszony, vegyen inkább egy számmal nagyobb cipőt!"

•

„Kérek tíz dekát, de ne legyen több!"

•

„Nem tetszett itt találni egy öngyújtót?"

•

„Kartársak, szóljunk hozzá..."

(palásti)

Változnak az idők, változnak a hálóruhák

Az új nyugat-német hadseregben csíkos pizsamát rendszeresítettek hálóing helyett.

Hej, azok az autóbuszablakok!

— Sajnálom, kérem, de ez a növény meleg, párás és zárt helyen óriási fejlődésnek indul...

Kaktuszbolt nyílik a Kossuth Lajos utcában

— Azt kérem!

BALATONI KÉPESLAPOK

Szelid szemrehányás

Hej Badacsony, Badacsony!
hegyhátja vidám örömöknek,
Kéknyelű két litered
csúful a földre csapott!

A badacsonyi lejtő

Jönni a hegyről kész
veszedelme a lábnak, a nyaknak;
S bennem nincs a hiba,
fordul az út sokat itt.

E. Kovács Kálmán

Dombóvárott, a Vasutasnap előtt

Nagyon szépen elterveztem a dolgot: hogyan csinálunk riportot a dombóvári rendező állomásról a közelgő vasutas nap tiszteletére.

Elgondoltam, hogy már utazásunk kiindulási pontján a keleti pályaudvaron alaposan körülnézek, bemegyek az utasellátóba, s néhány ellátatlan utason keresztül bírálatot gyakorolok. A vonaton feltétlenül megkérdezem a jegykezelőt, hogy miért a dombóvári vonatkísérők a legjobbak az egész országban és ő miért nem igyekszik. Keresek majd egy idős vasutast a vonaton, aki valamit a vasút multjából mesélne, hogy volt, mint volt azelőtt. (Persze utána kell majd nézni a lexikonban is.) Természetesen hiba lenne megállni a közelmúltban, olvasóinkat bizonyára az is érdekli, hogyan festett a közlekedés a bronzkorban, amikor bronzúton közlekedett az egyszerű dolgozó, vagy még előbb, amikor a pályamunkás még kőbaltával krampácsolt. Az ilyen kis érdekességek csak emelik az írásmű vonzerejét.

Arra is gondoltam, hogy kiválasztok egy utast, aki kihajol az ablakon, majd ismert mozdulatokkal dörzsöli mind mélyebbre a szemében a mozdony füstjéből származó koromszemet, s megkérdezem tőle, hogy mi a véleménye a vasút villamosításáról. A tapasztalat azt mutatja, hogy nem mindig idegenkednek az emberek az újtól. Ugy tervezem, hogy ha az illető elég éleselméjűnek látszik, megkérdezem tőle azt is, mit gondol, miért pihen az év legnagyobb részében a MÁV hét új villanymozdonya.

Az is szerepelt jól átgondolt tervemben, hogy meglátogatom a mozdonyt, s megkérdezem a mozdonyvezetőt, hogy szeret-e mozdonyt vezetni, s milyen érzés az, ha valakinek teljesül a gyermekkori vágya. Ezt bizony nem mindenki mondhatja el magáról, mert például belőlem sem lett mozdonyvezető, pedig kevés kétéves gyerek határozta el ezt olyan eltökéltséggel, mint én. A fűtőt afelől kívántam megkérdezni, hogy milyennek találja az egylapátos tüzelést, vagy pedig milyen a nyersolajhoz való viszonya, ha pakura-tüzelésű a mozdony. Hadd lássa, hogy a humort is lehet szakértelemmel pótolni.

Reménykedtem abban is, hogy egyik-másik utassal jól elbeszélgetek a C- és D-vonatokról, mivel ezen a téren nem voltam eléggé tájékozott. Mindössze annyit sejtettem, hogy a C-vonatot azért nevezték el C-vonatnak, mert sok C-vitamin tartalmú ennivalót szállít, zöldséget, gyümölcsöt, tejtermékeket, a D-vonat pedig olyasmit szállít, ami nem romlik. Kerékpárt, rádiót és villanyvasalót tehát nem szállíthat.

Célul tűztem ki azt is, hogy mind nagyobb tömegeket vonok be a vasúti kérdések megbeszélésébe. Bizonyára találtam volna unatkozó nénit, akivel meg lehetett volna beszélni: helyes-e a trakcionális vonalon túl elvinni a vonatkísérőket, sőt még a mozdonyokat is, hogy aztán a vonatkísérők Odysseus módjára barangoljanak, a mozdonyokkal pedig mint állomásidegen elemekkel, alig törődjenek az idegen állomásokon.

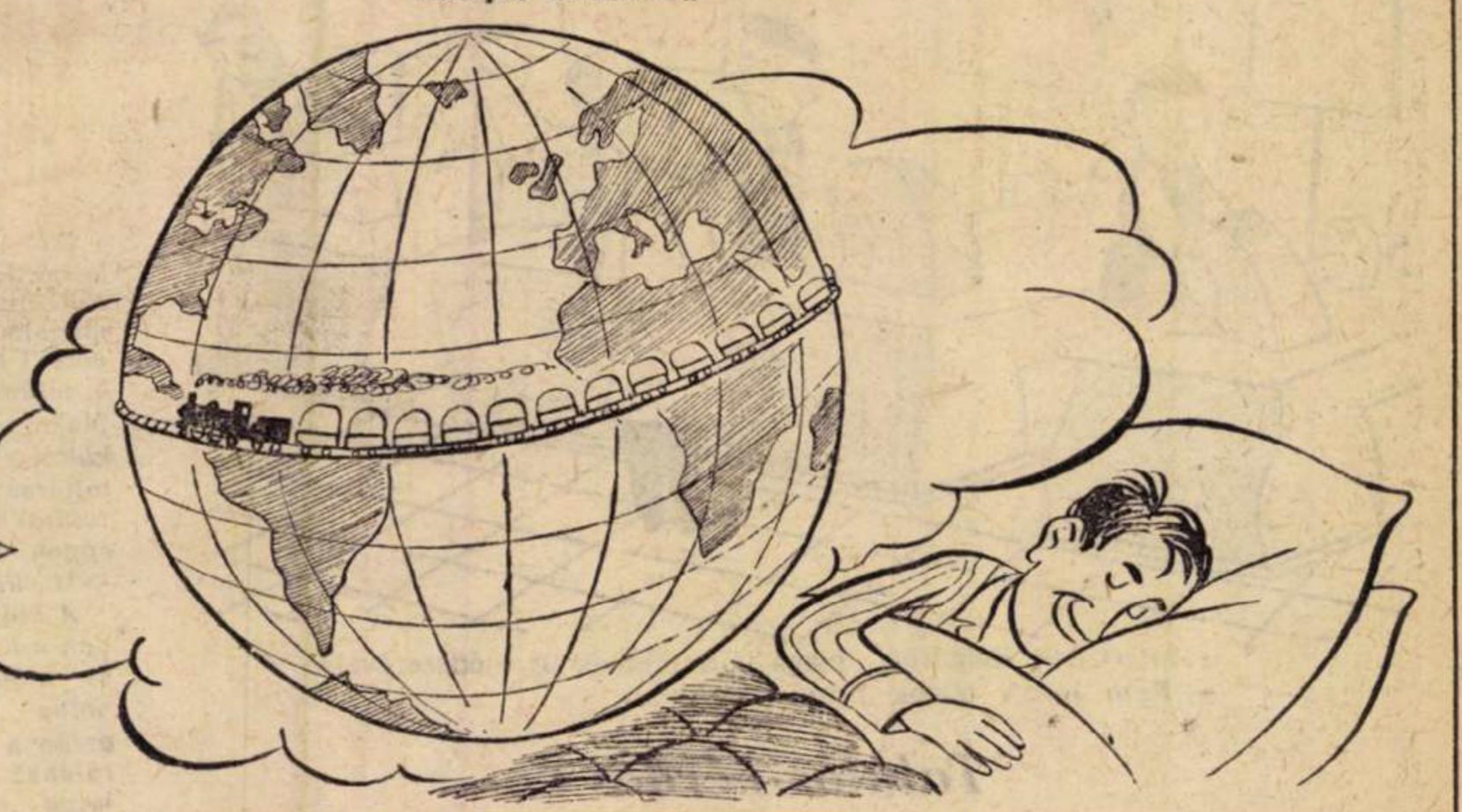
Igy képzeltem el a dolgot, dehát ember tervez, szerkesztőségi titkárság végez. Közölték velem hétfőn, hogy másnap reggel indulunk Dombóvárra a szerkesztőség gépkocsiján.

Nem baj! Majd az országos autós napra vasúton megyünk!

F.

Édes, nehéz álom…

DISZ-ista mozdonyvezetők nagyszerű teljesítményeket érnek el a túlsúlyos vonatokkal.

Nem minden utas angyal…

Sok új berendezési tárgynak (képek, hamutartók, stb.) lába kél…

— Es még azt mondják, hogy nem becsüljük meg az új berendezési tárgyakat!

Késése van…

Munkaerőhiány miatt a kocsikísérők havi 240 óra helyett néha 400 órát is teljesítenek.

— Hol jártál?! Már megint százhatvan órával később jöttél haza!

A javító műhelyben

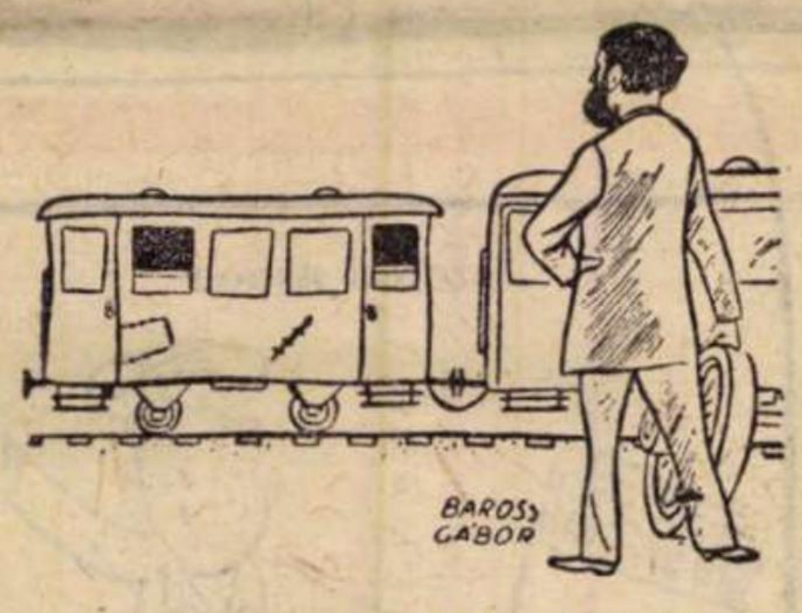
Akkor örülnek a fűtőházban, ha a mozdonyok nem szorulnak javításra.

— Nagyszerűen mennek a dolgok! Látom sakkoztok!

Régi, de jó

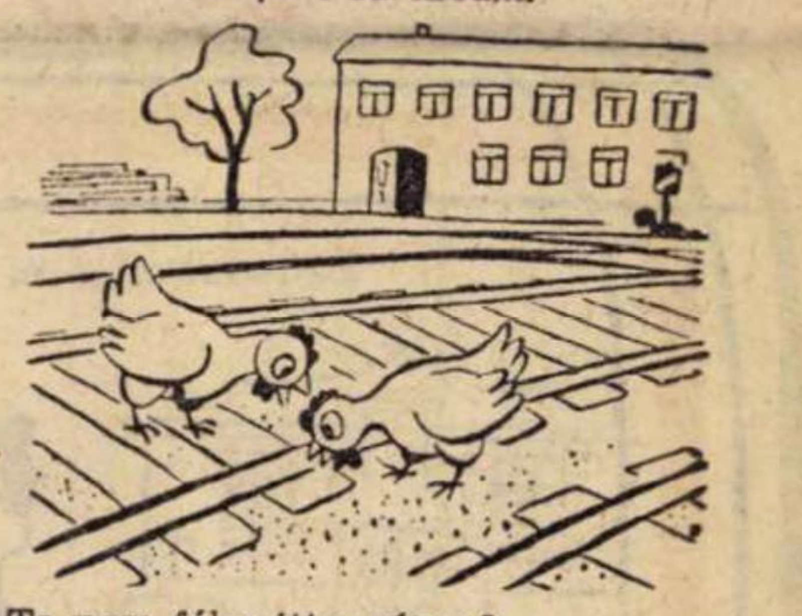
Még Baross Gábor idejéből való kocsik is vannak forgalomban.

— Itt aztán megbecsülik a haladó hagyományokat!

Baleset kizárva!

Az üzemek tervszerűtlensége miatt az egész heti teherforgalom a hét közepére sűrűsödik.

— Te nem félsz itt a sínen?
— Mitől, kis csacsi? Hiszen még csak kedd van…

(Várnai György rajza)

KENGYELI SÉTA…

Kirándultam a szolnokmegyei Kengyelbe. (Vagy Kengyelre? Milyen nehéz is a magyar nyelv! Pápára utazom és nem Pápába, viszont Esztergomba és nem Esztergomra, Szegedre és nem Szegedbe, de viszont Egerbe és nem Egerre, Bécsbe és nem Bécsre, de Pécsre és nem Pécsbe.) Szóval kirándultam a szolnokmegyei Kengyel termelőszövetkezeti községbe (most lett azzá), teleírtam vagy nyolc noteszlapot, de most, amikor írni kezdek, bele sem nézek a jegyzeteimbe. Inkább azt mesélem el, amire jegyzetek nélkül is emlékszem. (Azt tapasztaltam, hogy életének érdekes élményeit — akár húsz év után is — mindenki el tudja mondani noha nem készített jegyzeteket róla, de csak nagyon kevesen tudnak beszámolni arról, amiről életük folyamán jegyzeteket csináltak. Akit az élmény megfog, annak ritkán van szüksége jegyzetekre.)

★

Az élmény megfogott és zavarba ejtett.

Ha nem ötletszerűen utaztam volna ide — vasárnap délelőtt — azt kellene hinnem, hogy összebeszélt mindenki: olyan cikkre inspirálnak, mely a hurrá-optimizmus hibájával terhes. Persze, hogy zavarban van a magamfajta szatirikus hajlamú író, ha már órák hosszat járta a vidéket a szatirának csőre töltött éles fegyverével, s fegyverét végülis lábhoz kell ereszteni, mert nincs mire célozzon vele. Ebben a községben rövid két hét alatt ötszáz negyven taggal gyarapodott a termelőszövetkezeti mozgalom. Csak jókedvű emberrel találkoztam. Cséplés, begyűjtés a legnagyobb rendben. Artézi kút, sportpálya, kultúrház — minden a helyén. A kút vize kitűnő. A futballcsapat kitűnő, A kultúrház máris szűk, pedig ötszázan férnek el benne. Százharmincnyolc népnevelő. Ötszázhatvan vezetékes rádió.

Legalább zuhogna az eső… — sóhajtottam — hátha bokáig érne a sár?

De a nap is sütött.

★

Süt a nap. A tanácsház udvarán egy öreg paraszt áll. Falusi ember életkorát — kivált városi szemnek — nem könnyű megítélni, de ez az öreg akkor is lehet nyolcvan éves, ha fiatalabb, mint amennyinek nézem. Ott áll a szikrázó napfényben és pipázik. Szeretem az öregeket. (De nem a hatvan-hetven éves álöregeket, akik ötpercnyi beszélgetés után éppen azzal kérkednek, hogy nem öregek még, hanem az ilyen nyolcvanas öregeket kedvelem, akik éppoly bájosak, mint a kamaszok.) Odamegyek, köszöntöm és azt mondom:

— Pestről jöttem ide egy kis körsétára…

Meglepő, hogy mennyire nem lepődik meg. Csak bólogat szeliden, mint aki azt mondja: „hát igen… hova menjen sétálni vasárnap délelőtt a pesti ember? Lemegy Kengyelbe."

— Valami ülés van a tanácsházán? — kérdem tőle, mert nagy zsivaj hallatszik az ablakok mögül.

— Népnevelői megbeszélés.

— Oda benézek. Aztán visszajövök. Itt találom még, bácsikám?

— Itt hát. Nemigen járkálok én.

Húsz perccel később, amikor a tanácselnöktől kijöttem, hiába kerestem. Valakitől megérdeklődtem, merre lakik. Azt mondták, otthon se keressem, Elment a népnevelőkkel.

★

Elmegyek a népnevelők egyikével Ködmönékhez. A népnevelő egyébként alapszervezeti párttitkár, agronómus, jelenleg technikumi hallgató és vasárnaponként centercsatár. Árvai József a neve. Harmincnégy éves, négy gyereke van. Energikus arcél, mosolygó, mozgékony, apró szemek. Ködmönék még nem írták alá a belépési nyilatkozatot, de már erősen hajlanak rá. Árvai József már sokszor beszélgetett Ködmön Jánossal. A gazda most nincs itthon. Ködmönné szavaiból is kitetszik, hogy az ura már elszánta magát.

— Holnap alighanem aláírják — mondom Árvai Józsefnek, már kint a kapu előtt.

Méltatlankodva néz rám:

— Még ma.

★

Hanem Pónusz József! Vele — legalábbis egyelőre — nem boldogul Árvai József. Pónusz József tizenötholdas középparaszt, nagyon jó gazda. Sapkája hetykén a fejére csapva, csípőre tett kézzel harci állásban fogad minket. Egyik lábujján valami kis seb rózsaszín pántlikával van bekötve, máslira. Eléggé bizalmatlanul kezdi, aztán szívesebb lesz. De a szövetkezetről hallani sem akar. Két lépésnyire félrehúzódom és élvezem a párbeszédüket.

Árvai lassan, körülményesen kezdi. Pónusz élesen, elmésen közbevág. Nagyszerű humora van, s ha egy jót mond, megigazítja a fején a sapkát, mindkét kezével, s odasandít a feleségére, aki az árnyékban ül nagyon megelégedetten. Árvai példálózik. Pónusz rácáfol. Árvai érvel. Pónusz példálózik, és megigazítja a sapkáját, mindkét kezével. Árvai hivatkozik. Pónusz érvel. Árvai magyaráz. Pónusz legyint. Árvai bizonyít. Pónusz viccel, sapkaigazítás, Pónuszné kisimogatja a kötényét.

Igy megy ez vagy egy félórán át. Az eredmény: döntetlen. Pónusz nem lép be, de Árvai továbbra is azt vallja, hogy a nagyüzemi gazdálkodásé a jövő.

★

Ugyan, honnan ismerem Dombi Józsefnét, Kengyel község tanácselnökét? Valahol már láttam, az biztos. Kerek arc, nevető sötét szem, pirosbabos kendővel bekötött fej. Hát persze! Szegő Gizi szokott ilyen parasztasszonyokat rajzolni. Valamelyik rajzáról ismerem.

Dombiné Tiszasasról került ide (ott is tanácselnök volt), hogy rendbehozza a kengyeli közügyeket. Rendbe is hozta, takarosan. Kengyel első a járásban. Tisztelik, becsülik Dombinét, pedig gyanakodva fogadták. Reggel félötkor kel, s ritkán fekszik le az nap, amelyen felkelt. (Igy mondja.) Jó magyaros kiejtéssel ilyeneket mond: „Ma már nem úgy vetik fel a kérdést." „Nincsenek jelentős problémáink." Ime — gondolom magamban — már kezd eltűnni a falu és város közötti különbség.

Mielőtt elköszönök, azt kérdem:

— Mi a legnagyobb szomorúsága, Dombiné?

Nem sokat gondolkozik:

— Ha valami nem úgy sikerül, mint ahogy elgondolom.

— És a legnagyobb öröme?

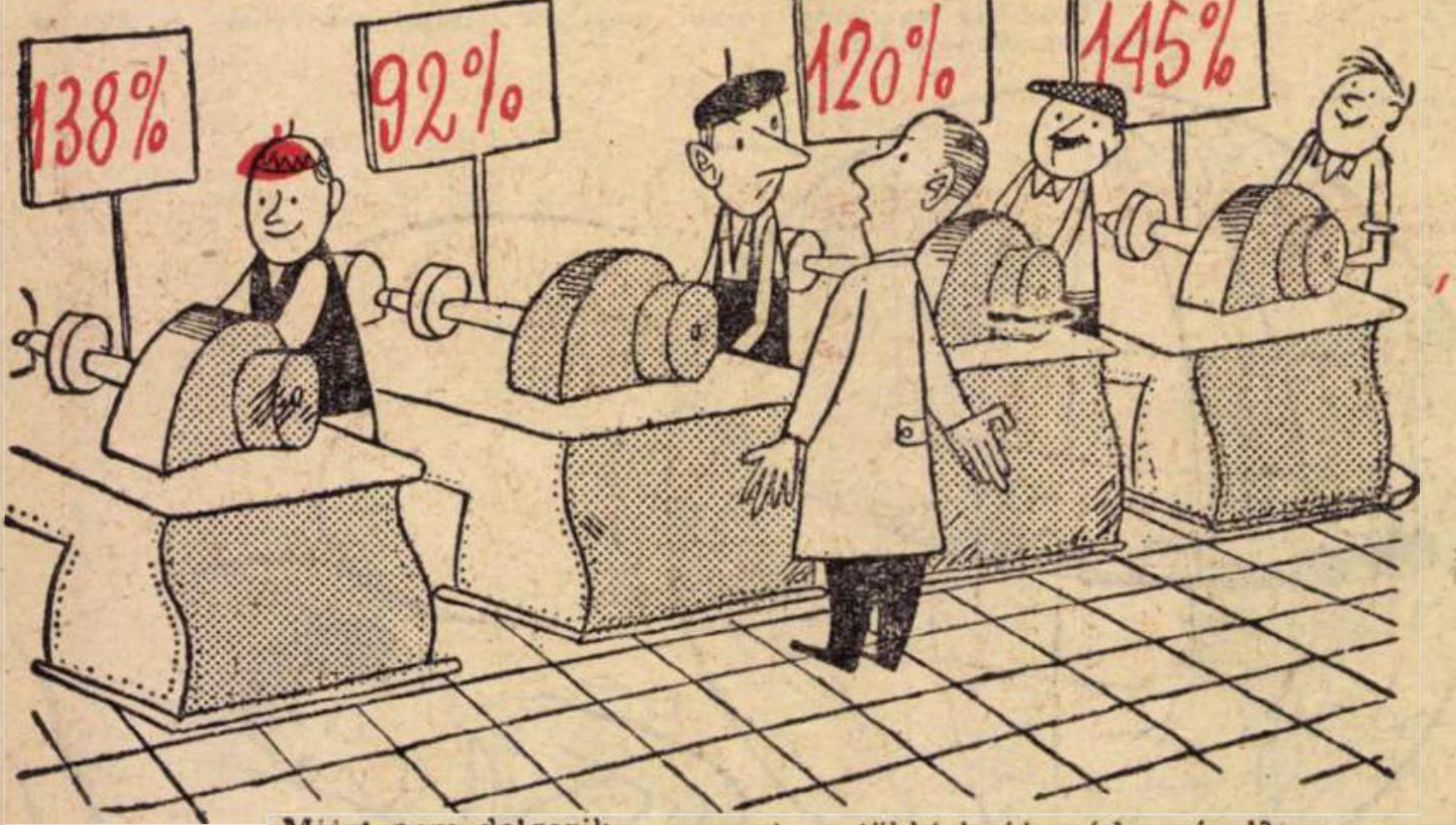
Mosolyog:

— Ha úgy sikerül.

Egy kicsit restellem magam. Ha ennél okosabbat nem tudok kérdezni, nyugodtan maradhattam volna Pesten.

Tabi László

Aki mindentől fél, ami új

— Miért nem dolgozik maga is a többiek új módszerével?
— Nem olyan biztos, hogy beválik . . .

Találós kérdés

— Milyen nyelven beszélt ez a pesti kartárs augusztus 6-án az egzotikus vendégekkel?

(Magyarul. Azt magyarázta, hogyan jutnak el a Hősök terére a DISZ-karneválra.)

A humor KÖNYVÉBŐL

Dante, a nagy olasz költő 1315-ben Guido da Polenta ravennai uralkodó megbízásából követségben volt Velencében. Megérkezésének napján a velencei doge meghívta a költőt ebédre. Minden asztaltársának tányérján egy tekintélyes hal volt, csak éppen Dante tányérján hevert egy kis halacska.

A költő erre feltűnő módon a kezébe vette a halat és a kopoltyúja fölé hajolva mormolt valamit, aztán a hal száját a saját füléhez tette. A doge, — látva ezt a különös műveletet — megkérdezte, mit csinál?

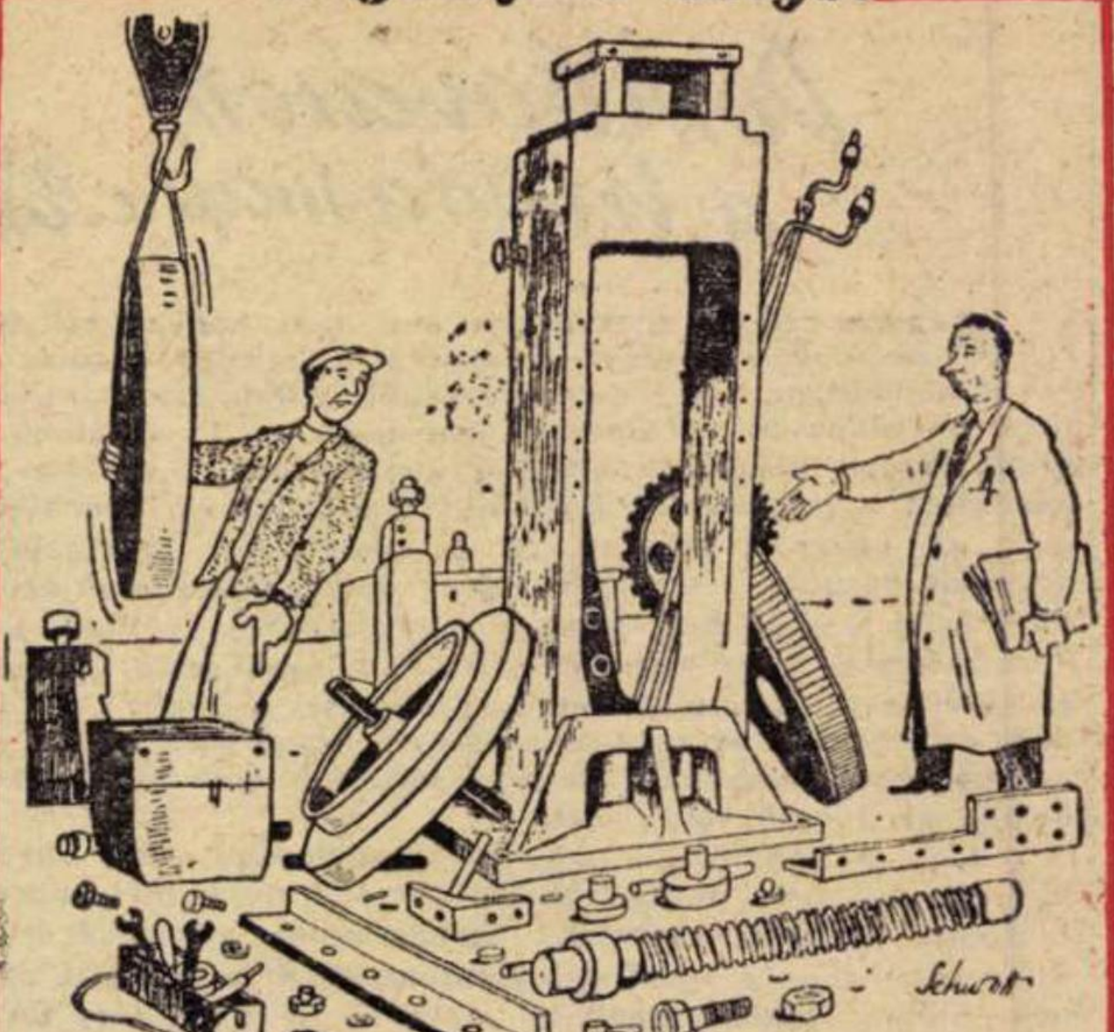
Dante azt felelte, hogy édesatyja a tengerbe fulladt és most a kis halacskától érdeklődött, nem tud-e valamit felőle.

— No, és mit mondott a hal?

— Azt mondta, hogy ő még nagyon kicsi és fiatal, még nem tudott mindenkit megismerni a tengerben, de vannak öregebb és nagyobb halak, akik bizonyára tudnak felvilágosítást adni róla.

A doge nevetett, megértette a finom célzást és a legnagyobb halat hozatta be a konyháról a költő részére.

Megoldja a dolgot

— Siessünk, siessünk, holnap van a hónap utolsó napja!
— Nem tudom összecsapni . . .
— No, nem baj, majd jelentem, hogy a gép készen van, hiszen már minden darabját legyártottuk, csak össze kell szerelni és be kell festeni . . .

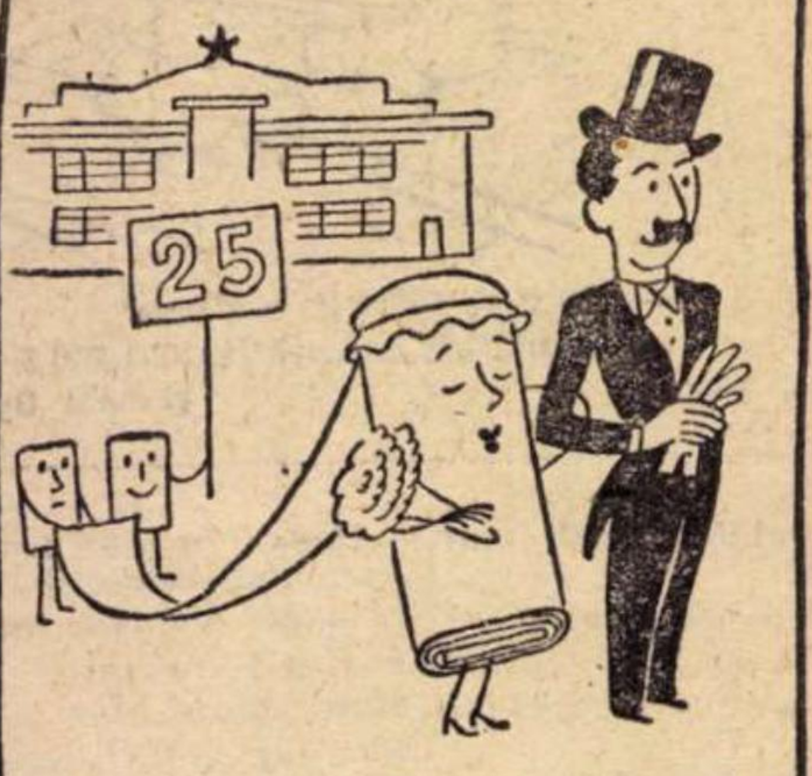
Permetezés: több szőlő, több bor

— Pestről jövök, engedjék meg, hogy segítsek!

Anyagminta a Pápai Textilgyárból

Ezüstlakodalom

Huszonöt hónapja egyfolytában teljesíti a tervét a Pápai Textilgyár

Fizetési napon

Amikor a minőség ugrásszerűen mennyiségi változásba megy át.

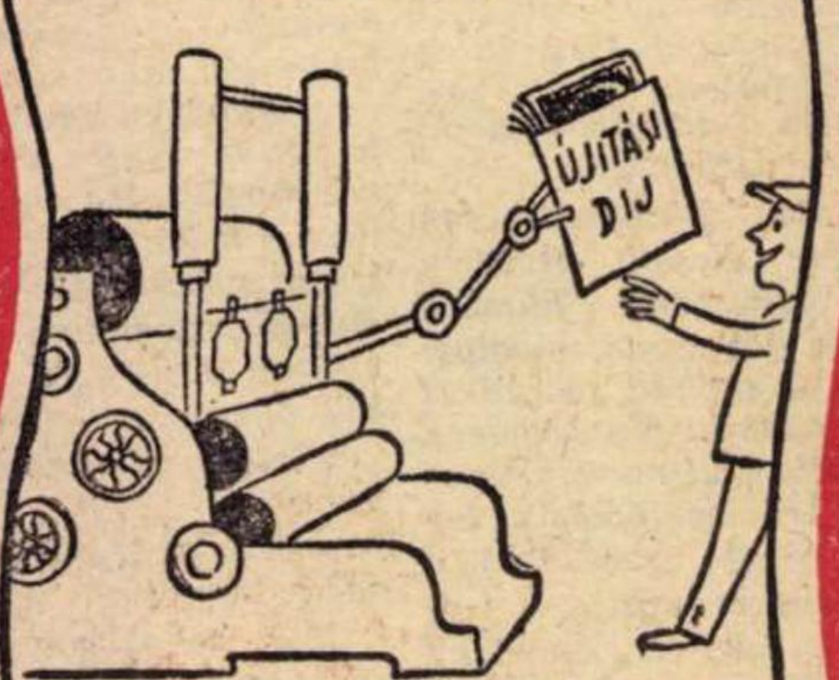
Nyáron

Mindenki egyszerre akar szabadságra menni.

— A művezető szaktársat keressük, szabadságra szeretnénk menni! . . .
— Szabadságon van.

Ez aztán az újítás!

A fonó-tisztítógép a Horváth—Rigler féle újítással mindent maga csinál.

A következő lépés, hogy a gép maga fizeti ki az újítási díjat is.

Könnyebb megoldás

A kockás anyagot könnyebb gyártani, aránylag kevesebb belőle a selejtes.

— Szívesebben gyártunk kockás anyagot, mint puplint.
— Miért?
— Mert az kevésbé kockázatos . . .

Rokoni látogatás

Hosszas szendergés után ismét megindult az üzemi Ludas Matyi faliújság.

— Hé, Ludas, ébredj! Megjött a bátyád Budapestről! . . .

Egy kis kóstoló

A minisztériumi kartársak, számszerint hárman, reggel óta vizsgálódtak a Konzervgyárban, s immár delelőn állott a nap. Sonkoly Sándor, a Konzervgyár főmérnöke bevezette őket az irodájába és már-már továbbfolytatta volna a hivatalos beszélgetést, amikor hirtelen az eszébe ötlött, hogy talán megéheztek a látogatók, meg kellene őket vendégelni.

— Nem kóstolnák meg valamelyik készítményünket? — kérdezte udvariasan.

— Szívesen! — válaszolták egymásra tekintve kórusban a minisztériumi kartársak, hiszen szakmai szempontból sem árt, ha a tárgyi ismeretek megszerzése után gyakorlatban is megismerkednek a gyár készítményeivel.

— Exportot kívánnak, vagy valami hazait? — kérdezte előzékenyen a főmérnök.

Ez már nehezebb kérdés volt, a vélemények is megoszlottak. Mert ugye, illendőbb hazait kérni, viszont azt minden üzletben vehetnek. Pillantásokat váltottak, s végül is megegyeztek abban, hogy olyasmit kóstolnak, ami exportra is megy, meg hazai fogyasztásra is készül.

A főmérnök kisietett, s a titkárnőjét megkérte, hogy tányérokat és evőeszközt vigyen be az irodába, maga meg elindult az üzembe, hogy megszerezze a minisztériumi kartársaknak a kóstolnivalót.

— Főmérnök kartárs! — szólt utána a titkárnő. — Az üzemből jelezték, hogy mintát küldenek a kutyatápból...

— Jól van, tegye be hozzám! — mondta elmenőben a főmérnök.

Útközben eldöntötte magában, hogy készételt hoz, mert azt itthon is fogyasztják, s egyben fontos és keresett kiviteli cikk. Nem telt bele tíz perc és egy üveg készétellel belépett az irodájába. Ahogy belépett, majd elejtette az üveget, olyan rémület lett urrá rajta. Az asztal körül vígan lakmározott a három minisztériumi kartárs, s az asztal közepén ott állt háromnegyed részben kiürítve és címke nélkül a kutyatápos üveg, amelyben rendőrkutyáknak készült, különlegesen vadízű eledelt küldtek fel mintának az üzemből.

— Köszönjük — mondta teliszájjal az egyik kartárs —, furcsa íze van... Ez ugye, nem belföldre készült?

— Ne... nem..., — hebegte a főmérnök halálos zavarban.

— No, ugye mondtam?! — kiáltotta a kartárs diadalmasan. — Igazi külföldi zamata van!

És ették, ették a kutyatápot, a főmérnök meg nézte és hátborzongató gondolatok kergetőztek benne. Ha megmondja nyiltan, hogy mit esznek ilyen jóétvággyal, sosem bocsátanak meg neki... Bajuk nem eshet... A kutyatáp épp olyan higiénikusan készül, mint a többi...

— Főmérnök kartárs, lásson maga is hozzá! — biztatták étkezés közben kedvesen.

— Köszönöm..., köszönöm, de én majd... — szabadkozott.

— Megsért, ha nem eszik velünk.

— Hát... majd egy falatot... — mondta falfehéren a főmérnök és ő is nekilátott a kutyatápnak.

Amikor a kutyák eledele végre elfogyott, a főmérnök tányért váltatott és nyugodtabb szívvel bontotta ki a készételt.

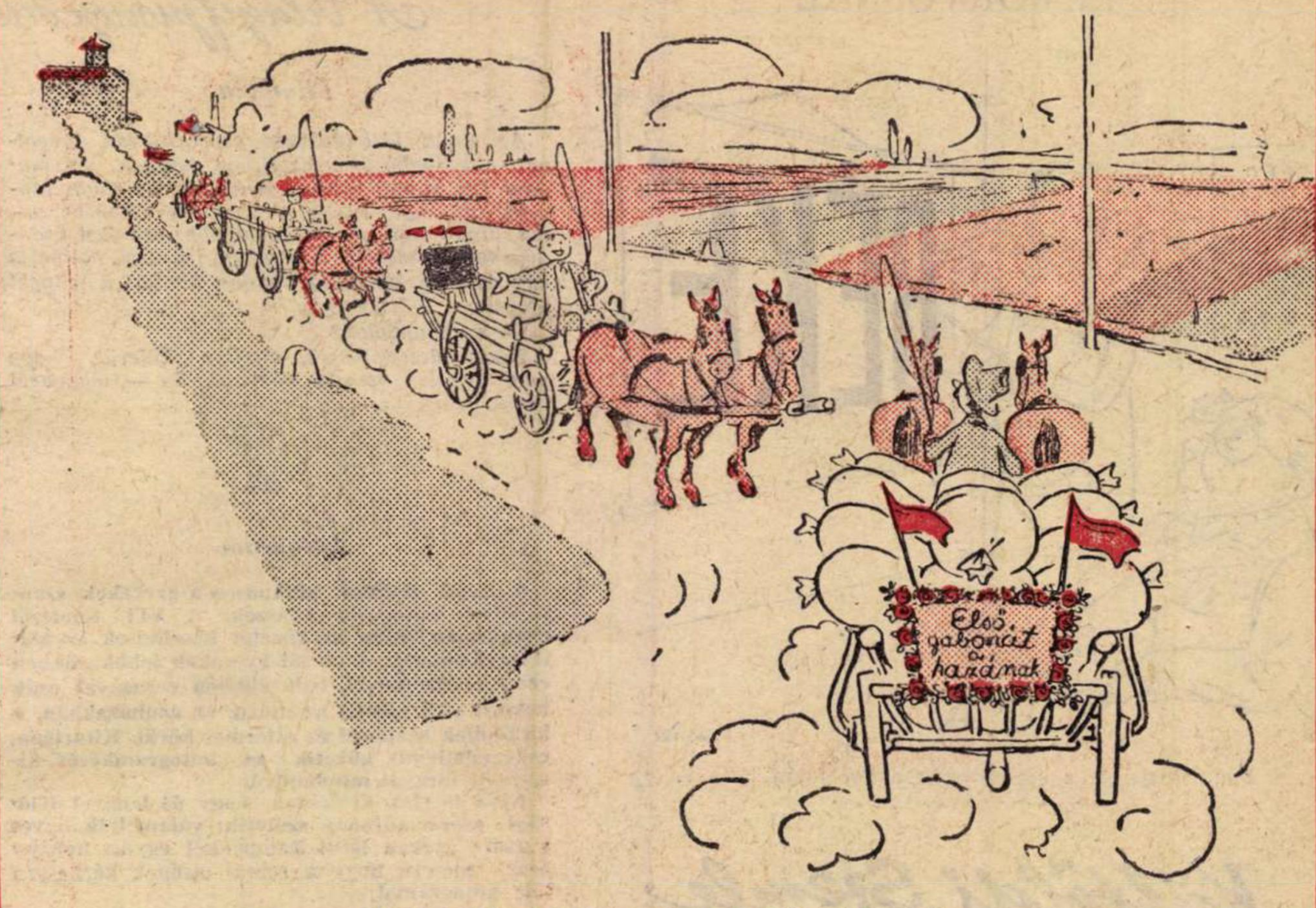
— Ezt kóstolják meg! Üzemünk büszkesége.

A kartársak udvariasan, de ímmel-ámmal egy kevéset kóstoltak a készételből is, s amikor a rögtönzött lakoma véget ért, egyikük huncut mosollyal fordult a főmérnökhöz:

— Nem mondom, ez sem volt rossz, de az első... az volt az igazi! — itt csettintett a nyelvével. — Inyenc dolog, érezni rajta, hogy külföldre készült!

Országh György

Találkozás kora reggel

— Hallod-e, Jani, az idén már nem te leszel az első...

Röfi feltétele

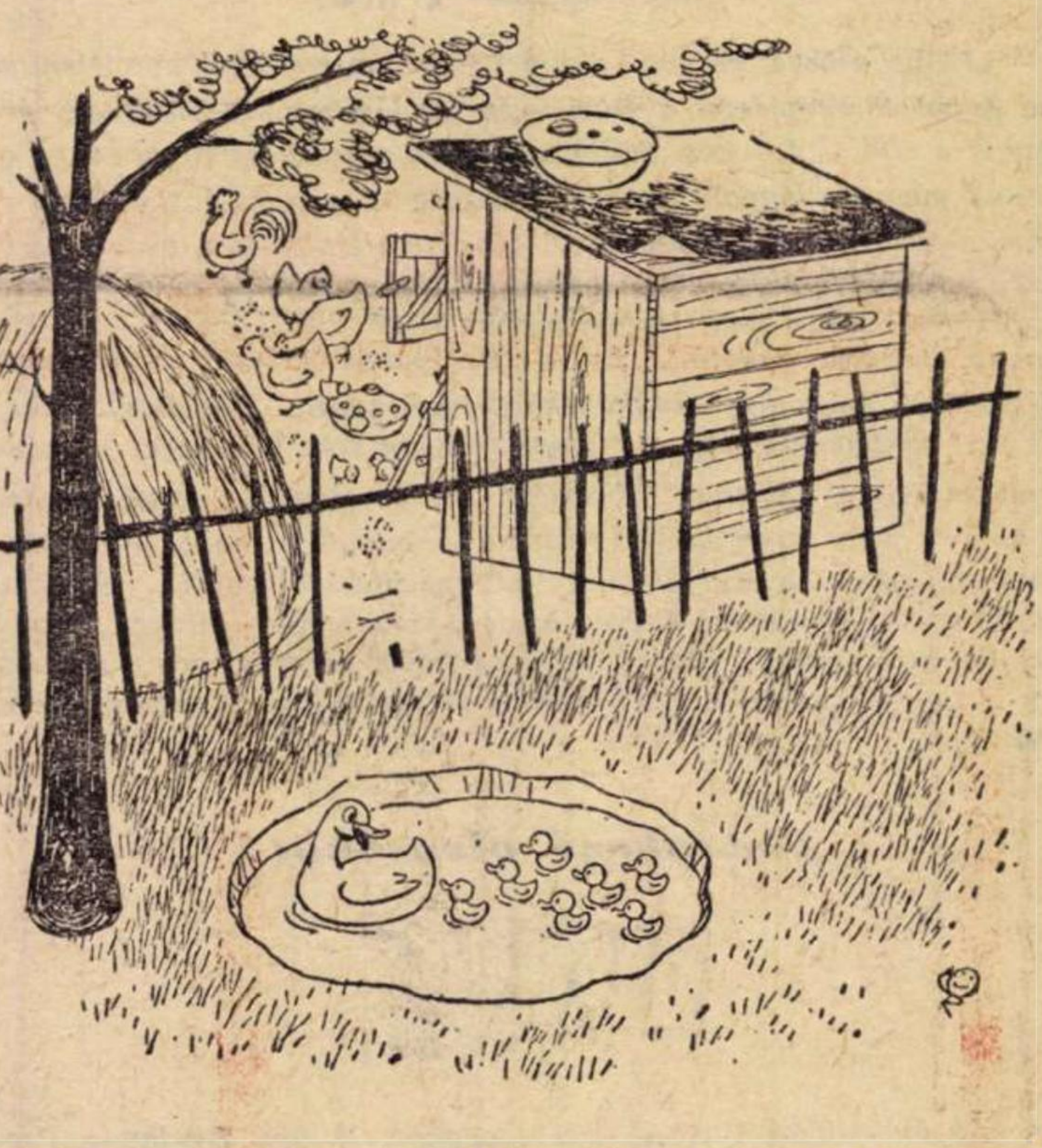
— Na, nem bánom, Miska bácsi, hízom még egy mázsát, de aztán vigyen fel a Mezőgazdasági Kiállításra!

Hát persze, a kapálás!

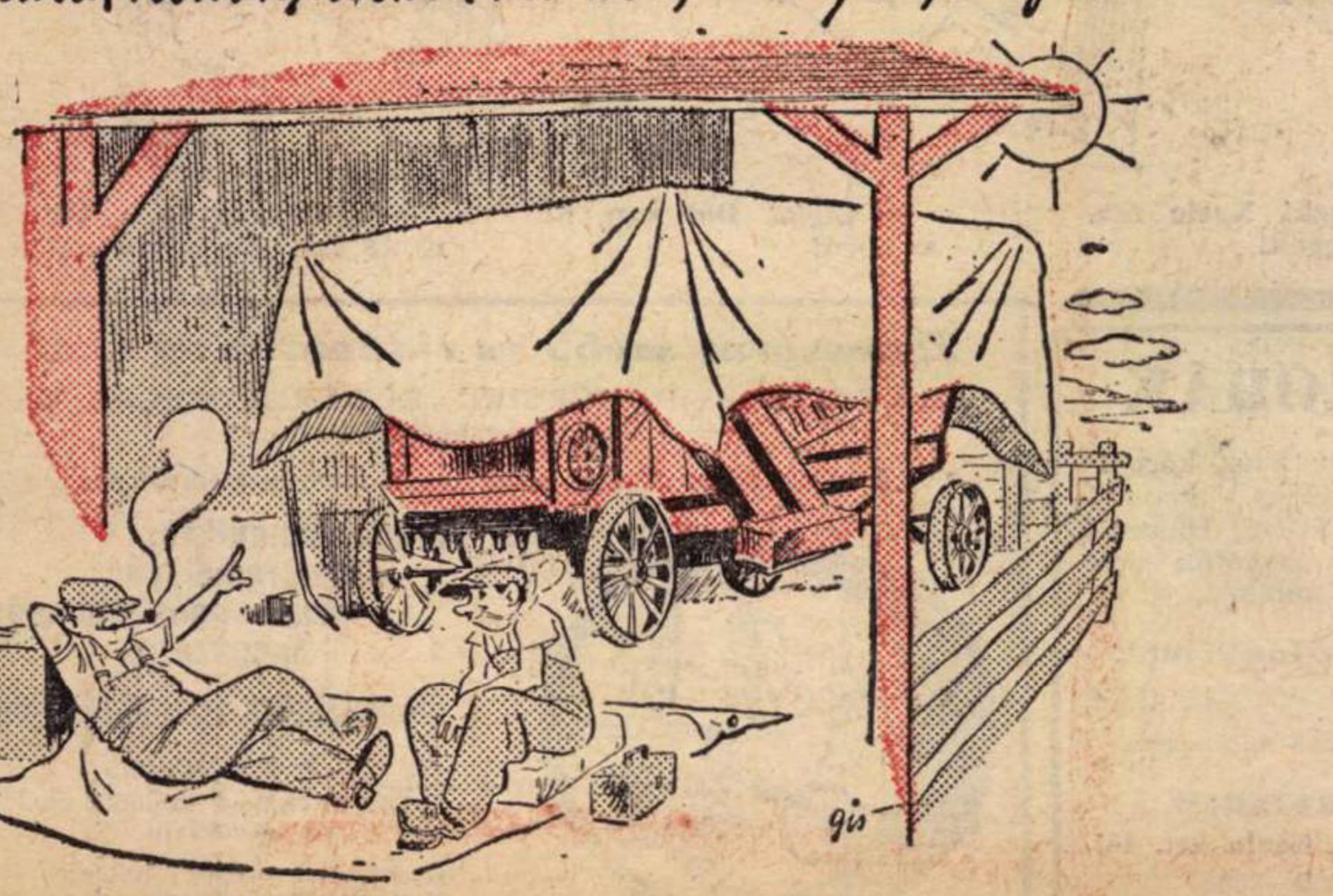
— Ejnye, mit is felejtettem el?
— Ne a zsebkendőjét nézze, hanem a cukorrépáját, mindjárt rájön!

GONDOS Kacsamama

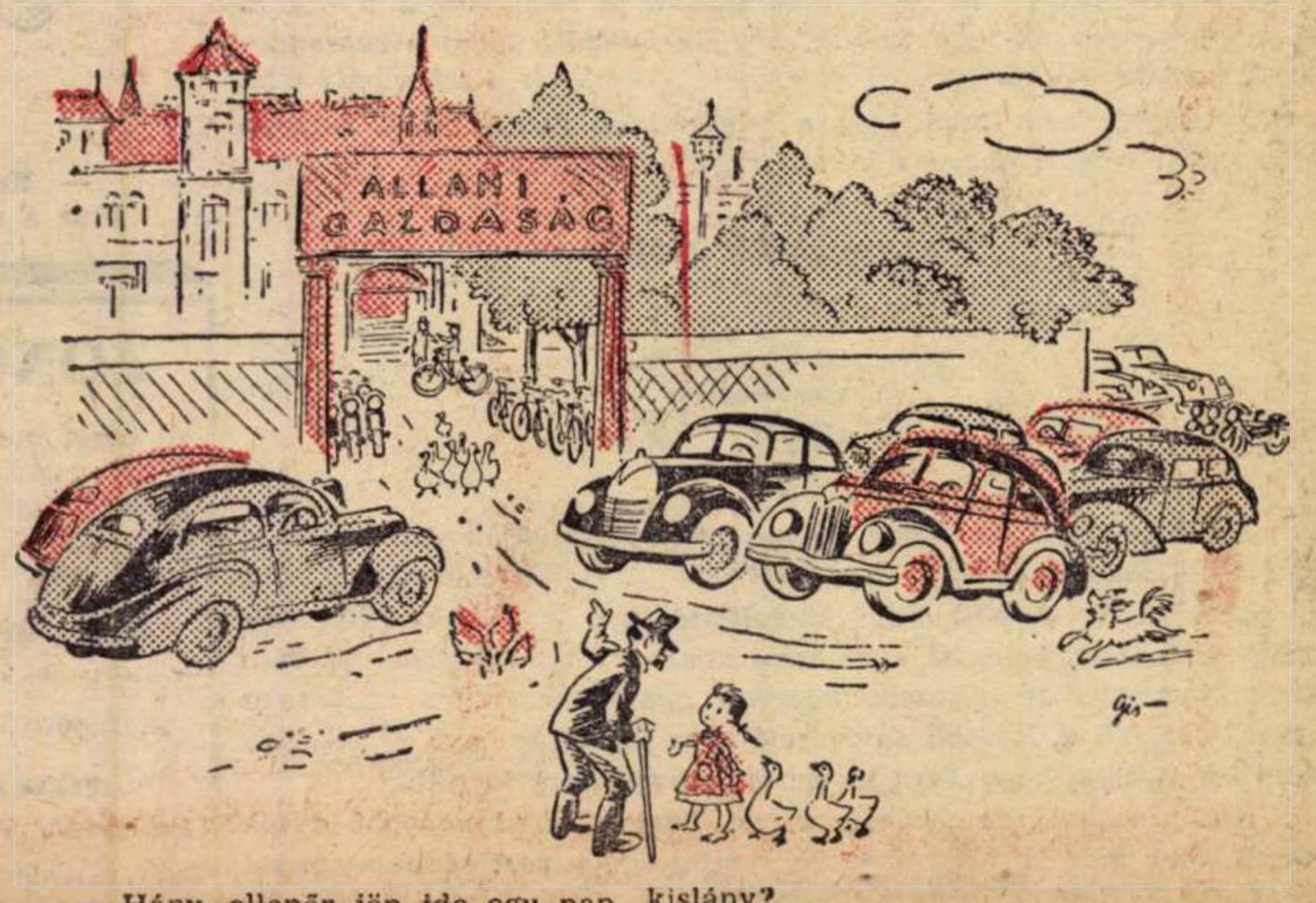
— Gyerekek, aztán nehogy messzire elúszkáljatok!

Aminek nem szabadna lennie, de sajnos, előfordul

— Tegnap kellett volna kezdeni a cséplést, holnap elszaladsz fiam az alkatrészért, nehogy elkéssünk vele...

Megtörtént a bakonypölöskei Állami Gazdaságban

— Hány ellenőr jön ide egy nap, kislány?
— Nem tudom, bácsi kérem, én még csak harmincig tudok számolni...

SZEMORVOSNÁL

Pax: Vegye le a szemüvegét, akkor talán látja...

Külföldi Szemle

Kései hadititok

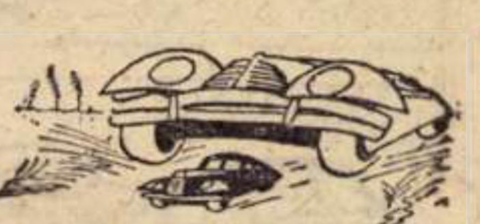
„Hitler a barátom volt" címmel figyelemreméltó könyv jelent meg az angol könyvpiacon a Burke-cég kiadásában, 16 shillinges áron. Maga a cím is érdekes. Eddig ugyanis a szerzők efféle címeken vallották meg a világnak nemzetiszocialista titkaikat: „Hitler inasa voltam", „Hitler orvosa voltam..." stb. Herr Hoffmann, az említett új könyv szerzője talán abból indult ki, hogy számára nem büszkeség, ha Hitler barátja volt, legyen inkább Hitler büszke arra, hogy Hoffmann barátja lehetett. Ez a Hoffmann különben fényképész, kezdetben pornográf fényképekkel foglalkozott, később elzüllött és Hitlert fényképezgette. A könyv mintegy száz fényképet tartalmaz, valamennyi a „Führert" ábrázolja. Ha az egyszerű angol nem egészen érti, hogy miért kellett ennek a könyvnek az angol könyvpiacon is megjelennie, a szerző némi útbaigazítással szolgál. Szerényen megemlíti könyvében: ő volt az, aki rábeszélte Hitlert, hogy ne szállja meg Angliát. „Igazán kedves fickó" — adja meg a szerzőnek az elismerést a „New Statesman and Nation" című hetilap könyvkritikusa.

Tisztakezű olvasókat!

Az ausztráliai Victoria város egykori lakója, Benjamin Pearse bizonyára sokat bosszankodott amiatt, hogy vannak barbár könyvolvasók, akik piszkos kézzel fogják meg a könyvet, s olyan ujjlenyomatokat hagynak a könyvekben, hogy bármelyik amerikai bevándorlási tisztviselő szíve repesne az örömtől. Pearse 175 ritka könyvet hagyott a városi könyvtárra, s végrendeletében meghagyta, hogy a könyveket csak azok olvashatják, akiknek tiszta a kezük. A könyvtár vezetői nem tudják, hogyan hajtsák végre a végrendeletet, hogyan ellenőrizzék az olvasójelölt kezének tisztaságát, s ha esetleg a kéz nem felel meg a végrendelet feltételeinek, hogyan tegyenek eleget a nemes adakozó végső akaratának.

A nagyság átka

Az Egyesült Államokban évente mintegy 40 000 ember veszti el életét közlekedési baleset következtében. T. T. Wiley, a New York-i forgalmi főnök új oldaláról világította meg a közlekedési pestis okait. Kifejtette, hogy az egymással konkurráló autógyárak minden évben hosszabb és szélesebb kocsikat gyártanak. Wiley szerint ez „tiszta őrület". A legtöbb autóvezető sem fizikailag, sem elméletileg nem képes arra, hogy úrrá legyen e szörnyetegek lóerőin.

Külön megoldatlan kérdés az is, hogy a mind nagyobb autók nem férnek már be a garázsokba s mint egy ismert rádióhumorista kifejtette, lassanként már az országutak melletti keskeny árkokba is alig tudnak befordulni.

A Világifjúsági Találkozó humorából

Filológia

Az egyik kiránduláson csoportokban táncolnak a különböző nemzetiségű fiatalok. Egy magyar fiú és egy lengyel lány nézi az egyik táncoló csoportot. Pörög a tánc, körbe-körbe, aztán hipp-hopp, párosával tovább. Mindezt csengő énekszó kíséri. A magyar fiú nézi, hallgatja egy darabig, aztán kíváncsian kérdezi a lengyel lánytól:

— Ezek angolok?

Kissé elcsodálkozik, amikor kiderül, hogy nem angolok, hanem németek, de — magyarul énekelnek.

Autogram

A varsói fiatalok, különösen a gyerekek, szenvedélyes autogram-vadászok. A VIT rendezői előrelátóan külön kis füzetet készítettek az aláírásgyűjtőknek. A varsói gyerekek jobbkezükben ezzel a füzetkével, balkezükben ceruzával órák hosszat strázsálnak az utcán, az áruházakban, a külföldiek szállásai és éttermei körül. Kitartóan, csüggedetlenül követik az autogramkérés kiszemelt tárgyát mindenüvé.

Nem tartják kizártnak, hogy új lengyel ifjúsági csúcseredmény születik: valamelyik ügyes varsói gyerek lefut Zatopekkel együtt néhány ezer métert, hogy a célnál elsőnek kérhessen tőle autogramot.

Autogram-karikatura

Az autogram-vadászokról az egyik varsói kiadványban a következő karikatúra jelent meg: Orvosi segélyhely, az orvos körül fezes, svájcisapkás, kucsmás és egyéb fejfedős mindenféle bőrszínű fiatalok állanak, valamennyinek fel van kötve a rettenetesen bepólyált jobbkeze. Az orvos megkérdezi az éppen érkező betegtől:

— Szintén autogram-adástól?

Precíz gépkocsivezető

Egy másik karikatúra: varsói taxisofőr guggol gépkocsija mellett és szorgalmasan pingálja a gépkocsi oldalára a feliratokat:

ON NE PARLE PAS FRANCAISE.
MAN SPRICHT NICHT DEUTSCH.
NEVER ENGLIS SPOKEN,
NON PARLA ITALIANO.
NEM TUDOM MAGYAR.

Egy kis szívesség

Mesélik, hogy egy pár fáradhatatlan és ötletes varsói gyerek az egyik egyiptomit megkérte, felajánlva neki játszóvödrüket és lapátkájukat, hogy építsen homokból egy piramist, mert úgy hallották, hogy Egyiptomban vannak a piramisépítés legjobb szakemberei.

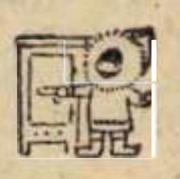

Előrelátás

A fesztivál rendezői sikerrel oldják meg igen nehéz és bonyolult feladatukat. Erről is született rajzos tréfa. A raktárban — még az előkészületek idején — nagy munka folyik. Óriási jégszekrényeket hord össze néhány ember. Valaki megkérdi:

— Minek ez a rengeteg jégszekrény?

— Azt hiszem, eszkimók is jönnek... — hangzik a válasz.

Egy kis félreértés

Lehet, hogy ez nem is történt meg, de sokat mulatnak rajta. Két varsói lány megállapította, hogy ismét a rövid szoknya a divat.

A megállapítás pillanatában ugyanis éppen két skót fiú ment el mellettük.

Tánc

Nagy sikere van ennek a karikatúrának is a VIT-en:

Különböző nemzetiségű fiatalok táncolnak. A holland kislány mosolyogva mondja amerikai partnerének:

— Már egész jól megtanult táncolni! Két évvel ezelőtt Bukarestben még rettenetesen összetaposta a lábamat...

Siker

Gyorsan elterjedt a fesztivál küldöttei között egy kedves táncos játék. Egy csomó fiatal körbeáll és táncol, néhányan pedig a kör közepén állnak kendővel a kezükben és válogatnak a fiúk, illetve a leányok között. Akit kiválasztanak, az belép a körbe, választottjával szemben letérdel a kiterített kendőre és arcon csókolják egymást. Azután a kiválasztott marad a körben és keresi meg a párját.

Egy különösen szép varsói kislányról azt mesélik az irigyek, hogy tegnap este egy teljes óra hosszat térdelt csaknem egyfolytában a Sztálin tér köveire helyezett kendőkön.

Gál Pál

Egy nyaraló három programja

— Remek! Nyolc óra, kész a reggeli! — Éljen! Dél van, itt az ebéd! — Nagyszerű! Már nyolc óra, jön a vacsora!

Kulturfront

Magyarok bejövetele – a divatba

Őseink az időszámítás után 896 körül, a Vereckei-hágón át jöttek be a magyar hazába, majd — az államosítás után, 1953 körül — a vendéglátóiparon keresztül a magyar divatba.

Vendéglátóipari üzemeink azóta igyekeznek mindennek valami nemes patinát, ódon, penészes, történelmi ízt kölcsönözni. Ma már a renaissance-, rokokó- és biedermeier-stílusok ugyanúgy megtalálhatók szórakozóhelyeinken, mint az ó-angol csillárok, az ó-német bútorok és az ó-lányka fajborok. Az összhatás kedvéért kovácsolt vasból van minden ajtókilincs, fogas és néha a bécsiszelet is, pedig azt nem ártana néha nyereg alatt puhítani. Az étlapok csak azért nem készülnek rovásírással, mert ahhoz fa kell, fához pedig kiutalás. Viszont a felírásokhoz már iniciálés gótbetűket használnak, még ott is, ahol nem várná az ember.

Nyilván ebből a honfoglaláskori környezetből adódik, hogy a kiszolgálás vontatott és a legtöbb pincér Álmos. Vendéglátóipari vállalataink pult helyett faragott komódot használnak, szék helyett faragott imazsámolyt adnak és csülök helyett faragott csontot. A falakon kutyabőr és címer, ami az ősökre, kopja, pallos, dárda, ami a harcokra, és nyíl, ami a félreeső helyekre mutat. Az asztalokon lévő pecsétek részben a középkor, részben a marhapörkölt maradványai, a csorba agyagedények pedig „isa, por és homu"-tartók!

Most pedig nézzük az új szekta .:: akarom mondani az új stílus követőit. Mindjárt elsőnek ott az Illatszer-mintabolt, amelyik inkább valami királyi kegyencnő budoirjához hasonlít, mint egy becsületes operettdíszlethez. Aztán a Rákóczi úti, azaz inkább Rákóczi korabeli PATYOLAT, amelyiknek boltíves, cizellált bejáratát csak az meri átlépni, aki nyestkacagányra akarja átfesteni a ballonkabátját. Ezen kívül találhatunk még, szűcs-üzletet, dúsan faragott kapuval, női ruhaboltot, amelyik a Cinquecento budapesti vezérképviseletének gondolja magát és néhány super-hiper-modern üzletet is a századforduló stílusában.

Kétségtelen, hogy ezek a helyiségek történelmi ismereteinket gyarapítják, s ezért pedagógiai hatásuk felmérhetetlen. Hiszen ma már múzeumok látogatása helyett bőven elég néhány eszpresszólátogatást szervezni és máris képet kaphatunk, például a Hunyadiak szerepéről, a Szép Ilonkának elnevezett Mátyás király-korabeli vadászkastélyban, még akkor is, ha a híres fekete sereg helyett, csak egy sereg szimpla fekete látható.

Mindezek dacára azonban, szerény véleményem szerint a vendéglátóiparnak az a feladata, hogy inkább kellemes borközi, mint Etelközi állapotokat teremtsen, mert, ha ez így folytatódik, teljesen átesünk a mondabeli fehérló túlsó oldalára!

Erdélyi Emőd

Alkotószoba

A Múzsa siet, hamar elköszön.
ott írok verset, hol kapóra jön,

Sokszor bizony a magyar óra közben.
(Ne törjön pálcát senki se fölöttem.)

Írtam vonatban és gyalogmenetben;
olyankor is, ha vacsorát se ettem .:

És írtam, mikor szemed azur kékje
mennyboltként hajolt rá a friss mesére.

Írtam, mikor meleg hangod hiányzott;
vagy kocsmában, mikor ropták a táncot;

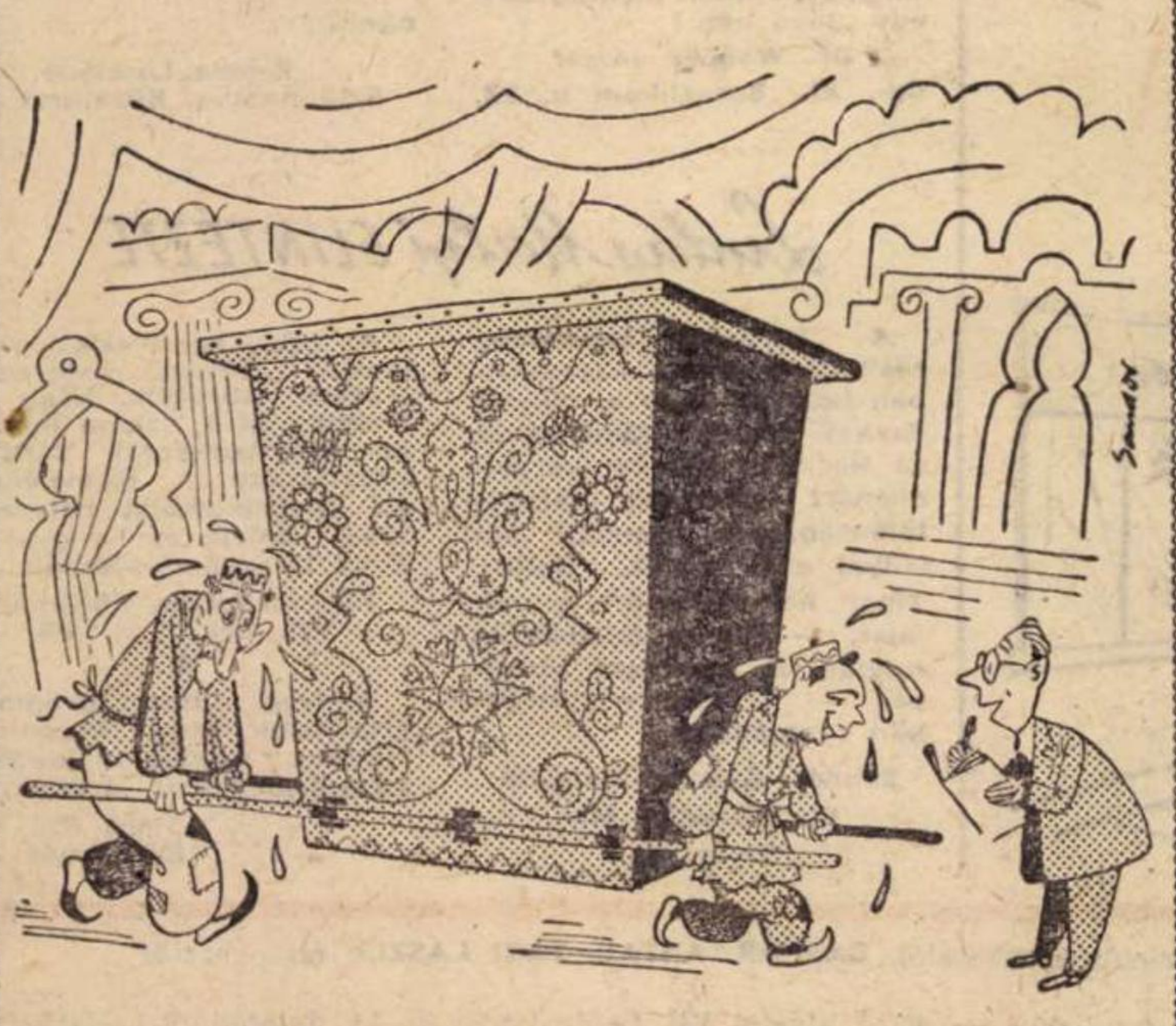
s szekér farában, lelógatva lábam,
Most itt ülök az alkotószobában,

előttem frissen vásárolt új irka.
És n e m írok, Csak nézek, mint a birka!

Pákolitz István

Riport az „Elcserélt menyasszony"-ról

Ráthonyi és Latabár vidám teherhordókat alakítanak a Majakovszkij Színpad új szovjet operettjében.

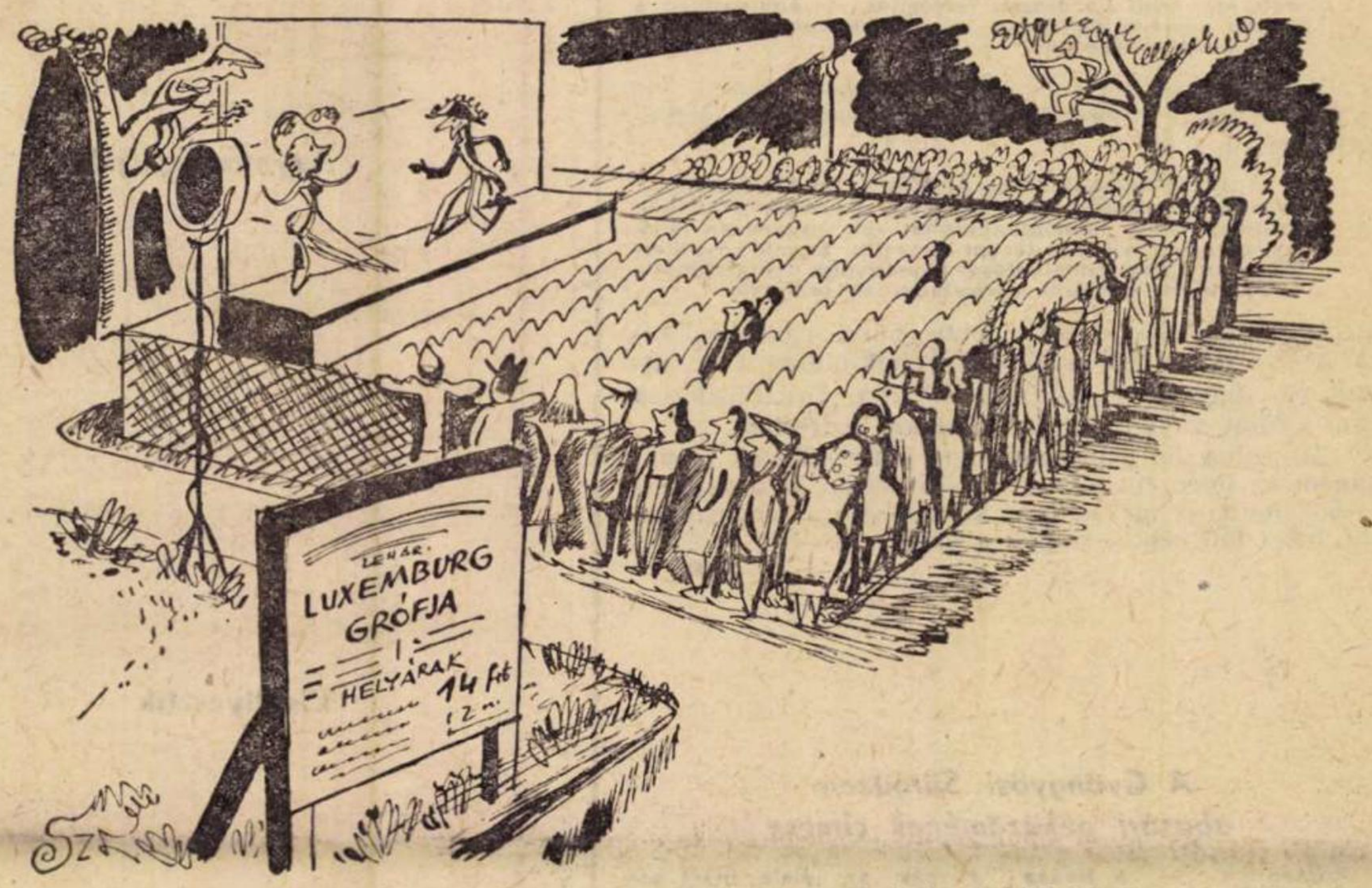
— Milyen a szerepük?
— Szép, de nagyon nehéz.

Muzsa-szezon

— Rémes ez a strapa .:: Folyton utazni, alkotóházról alkotóházra .:

Táblás ház Balatonföldváron

Egy kicsit drágák a helyárak az üdülőhelyek alkalmi színielőadásain.

Olvasás közben

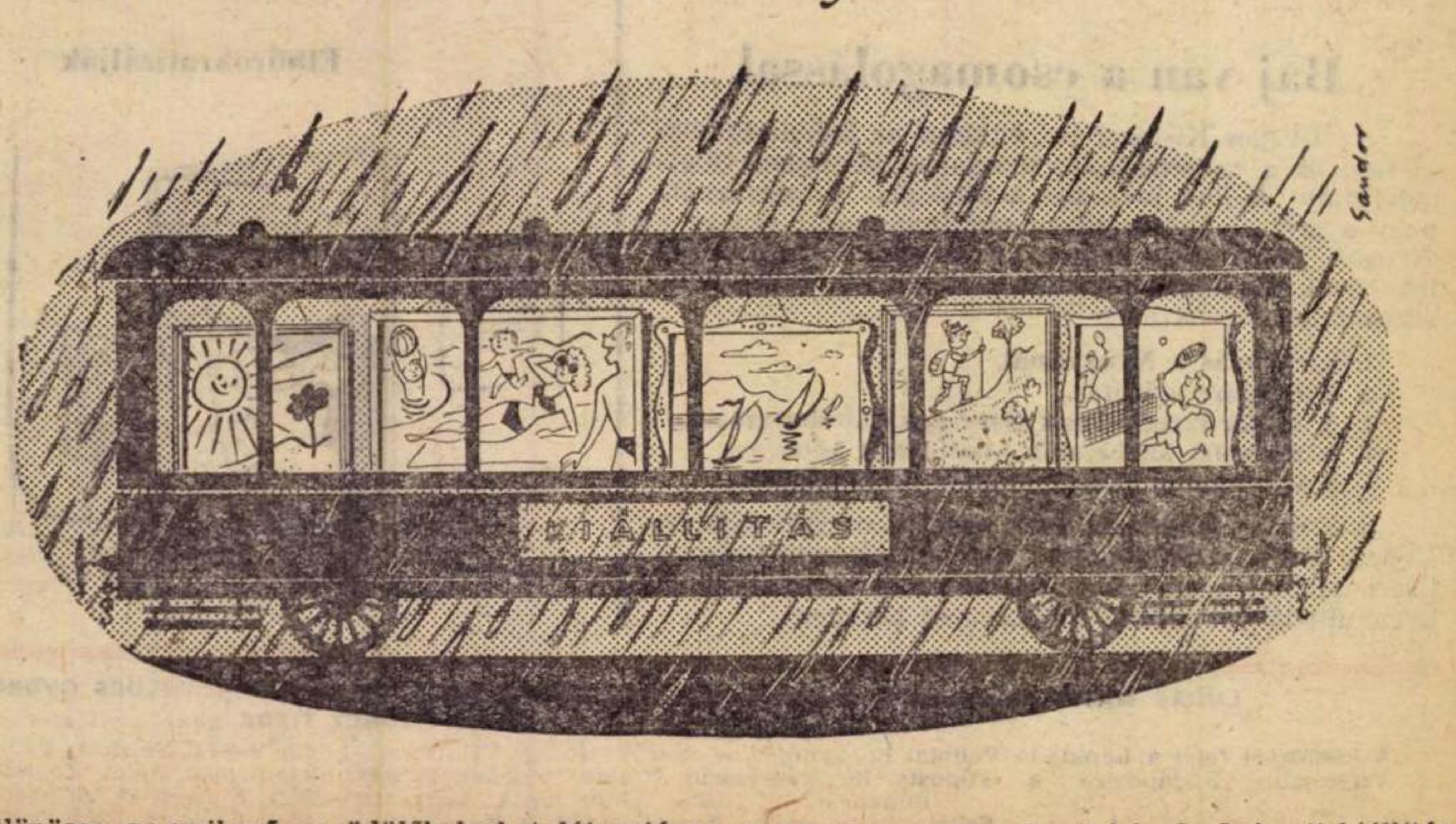
Egy hír foglalkoztat napok óta, egy hír, egy kis hírecske, amelyet az Esti Budapestben olvastam, de bizonyára máshol is olvasható volt, mert a Magyar Távirati Iroda adta ki. E hír szerint több mint ezer citromcserjét hoz forgalomba a VIRÁGÉRT, e cserjék díszei a lakásnak is. S most jön a mondat, amely töprengésre késztet: „Ha minden jól megy, még termést is hoznak."

Gyakorta kapom magam rajta azon, hogy megállok az utcán és újra meg újra azt kérdem hangtalanul mozgó ajakkal: mi az a minden, aminek jól kell mennie ahhoz, hogy a citromcserjén citrom teremjen? Citromcserjét természetesen — amint kapható lesz — jómagam is veszek. Hogy öntözni fogom, s minden gondolatát lesem majd, azt mondanom sem kell. Dehát ez nem lehet elég a citromhoz, mert ha csak öntözni kellene, a hírt így fogalmazták volna meg: „Ha a cserjét öntözik, termést is hozhat."

Ha minden jól megy... Képtelen vagyok rájönni, hogy végül is mitől függ, lesz-e citromliget az íróasztalomon, vagy sem. Ha minden jól megy ugyebár, másszóval, ha semmi sem megy rosszul, vagyis, ha a dolgok általában kifogástalanul alakulnak, a cserjén lesz citrom, Milyen dolgoknak kell kifogástalanul alakulniuk? Minden dolgoknak. Már a legkisebb zavaró mozzanat árt a citromnak, olyan érzékeny gyümölcs a citrom, hogyha nem megy minden jól, már meg sem termi magát. Ha minden jól megy... Például, ha a Savoy-kávéház jól megy, akkor lehet citrom a cserjén — feltéve, hogy minden más is jól megy — de ha a Savoy-kávéház nem megy jól, akkor vége, akkor öntözhetem a cserjét, amennyit akarom.

En ennek a cserjének nagyon örülök. Amint lehet, veszek egyet. S ha néhány hónap múlva citrom terem rajta, jóleső érzéssel fogok arra következtetni, hogy minden jól megy. Még a Savoy-kávéház is. **(l.)**

Az idei esős nyáron

különösen nagysikerű az üdülőhelyeket látogató vasúti kocsiban megrendezett képzőművészeti kiállítás.

Le a bürokráciával!

Mit biztosítson a labdarúgó?

Ha azt a feladatot kapnám, hogy megmagyarázzam: mi a labdarúgás, nem lenne nehéz dolgom, hiszen a szóban a lényeg is benne van. A labdarúgás a labda rúgását jelenti. Lehetőleg az ellenfél kapujába. Az sem vitás, hogy ezt a műveletet, amelyért egy-egy nagyobb mérkőzésen néha százezer ember is lelkesedik, lábbal kell elvégezni. Lehet fejjel is a kapuba továbbítani a labdát, de tudjuk, hogy a futballista főként a jobb- vagy ballábával igyekszik győzelemre vinni csapata színeit.

Érthető tehát, ha a futballisták lábát a sportegyesületek és sportkörök az Állami Biztosítónál biztosítják.

Igy tett a Vasas-Dinamó is, amely többek között Béres András lábát is biztosította. Béres nagyon lelkes futballista, már többször megsérült, de mindig abban a reményben indult újra és újra küzdelembe, hogy baj esetén biztosítási díjat kap. Ezért egyesülete is, ő is nagyon meglepődtek, amikor a biztosító kőbányai fiókjától Tátos ügyintéző aláírásával 1954 augusztus 9-én a következő tartalmú levél érkezett:

> **„Közöljük önökkel, hogy a fenti kár-ügyben 138 forintot a mai napon megküldünk. Kiegészítésül közöljük, hogy miután nevezett károsultnak hasonló sérülése több izben — legutóbb május havában — fordult elő, fenti kárösszeg folyósításával egyidejűleg a balláb hasonló sérüléseit a jövőre vonatkozólag a biztosításból kizárjuk."**

Béres meggyógyult és újra futballozni kezdett. Tíz és fél hónappal később Nemodáné ügyintézőtől érkezett levél. Igy írt:

> **„Hivatkozással Béres András f. hó 13-án benyujtott kárjelentésére közöljük, hogy nevezett jobblábát, tekintve, hogy több alkalommal volt ugyanezen lábával sérülése, a biztosításból kizártuk. Ennek következtében az újabb kárjelentését legnagyobb sajnálatunkra kénytelenek vagyunk tárgytalannak tekinteni."**

Béresnek tehát mind a jobb-, mind a ballábát kizárta a biztosításból a kőbányai fiókintézet. Ugy látszik, az ügyintézők a Vasas-Dinamó futballistáinak csak a fülét, vagy az orrát hajlandók biztosítani.

Mi volna, ha a biztosító nem a futballisták lábait, hanem az ilyen furcsa ügyintézést zárná ki a gyakorlatból, mert az igazán nem követelhető a labdarúgóktól, hogy láb nélkül rúgják a labdát...

(stl)

A Gyöngyösi Sütőüzem abasári péküzemének címére

Községünk — a Heves megyei Marka község — lakói szőlő- és gyümölcstermeléssel foglalkoznak. A gyümölcsösökben és szőlőkben ilyenkor nagyon sok a munka és ezt a fontos munkát nagyon hátráltatja községünk rossz, rendszertelen kenyérellátása.

A kenyeret a tőlünk hat kilométerre fekvő Gyöngyösi Sütőüzem abasári pékségétől kapjuk. Néha reggel, máskor délben, gyakran pedig csak este érkezik a kenyér. Megtörténik az is, hogy egyáltalán nem szállítanak. És ez így megy hosszú hónapok óta...

Előfordult, hogy a reggelre várt kenyér helyett délben üzenet jött, hogy a kenyeret este szállítják. De csak másnap hozták...

A község dolgozói joggal panaszkodnak, mert az asszonyok mezei munka helyett néha négy-öt alkalommal kénytelenek elmenni a boltba, hogy a kenyeret lessék. A földművesszövetkezeti bolt dolgozóinak sem rózsás az élete, mert sok esetben még éjjel tizenegy órakor is a kenyereskocsit várják.

Többször felajánlottuk, hogy járművet küldünk a kenyérért, de a kocsis kijelentette, hogy más nem hozhatja a kenyeret, csak ő, mert ő átesett a kötelező orvosi vizsgálaton. Ez igaz. De mit tegyünk akkor, ha a kocsis este már nem akar fuvarozni? Kenyér nélkül maradhatnak emiatt azok, akik a határban nehéz munkát végeznek?

Ha nem érkezik kenyér, megindul a telefonálgatás az abasári körzeti irodához és a járási tanácshoz. Legtöbbször eredménytelenül...

Felháborító, hogy többszöri panaszunk ellenére felettes szerveink még mindig tétlenül nézik a Gyöngyösi Sütőüzem szervezetlen kenyérellátását!

Bergmann Béla VB-elnök
Tresó Ferenc szöv. boltvez.

Baj van a csomagolással

Az Üveges Kisipari Szövetkezet az önköltségcsökkentési és a takarékossági mozgalom keretében ötletnap híján ezúton javasolja a Miskolci Üveggyárnak, hogy a drót és katedrálüveg szállítmányokat ezután a Nyugati Pályaudvar helyett közvetlenül a Cséritelepre irányítsák. Az ötlet elfogadása esetén a következő költségek takaríthatók meg:

1. **Kirakodás a Nyugatinál.**
2. **Helyszínre szállítás.**
3. **A ládák tartalmának (cserepek) kicsomagolása.**
4. **A miskolci kárbecslők kiküldetési költsége.**
5. **A szállítmány kifuvarozása a Cséri telepre.**

A gyártás leállítását csak azért nem javasolja az Üveges Kisipari Szövetkezet, mert akkor nem tudna a Cséri telepről szemét formájában ismét visszaszállított üveghulladékból kitűnő tetőcserepet készíteni.

Egy újítás rögös útja

(Takard le a négy piros képet és megtudod, hogyan lenne helyes!)

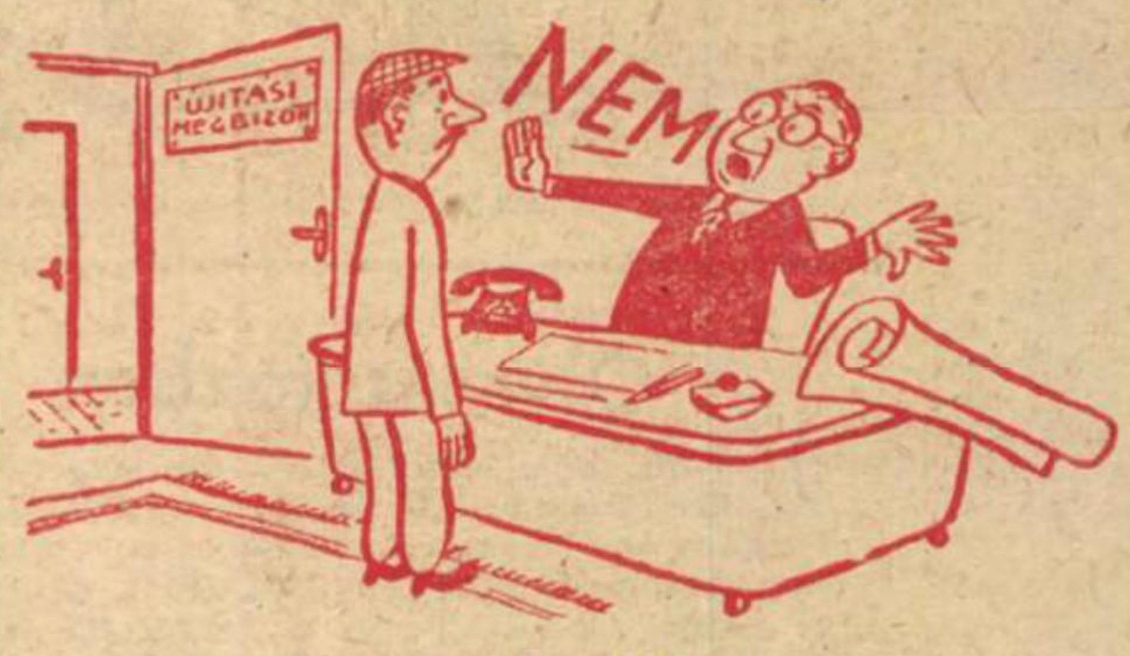

Agyonhallgatják

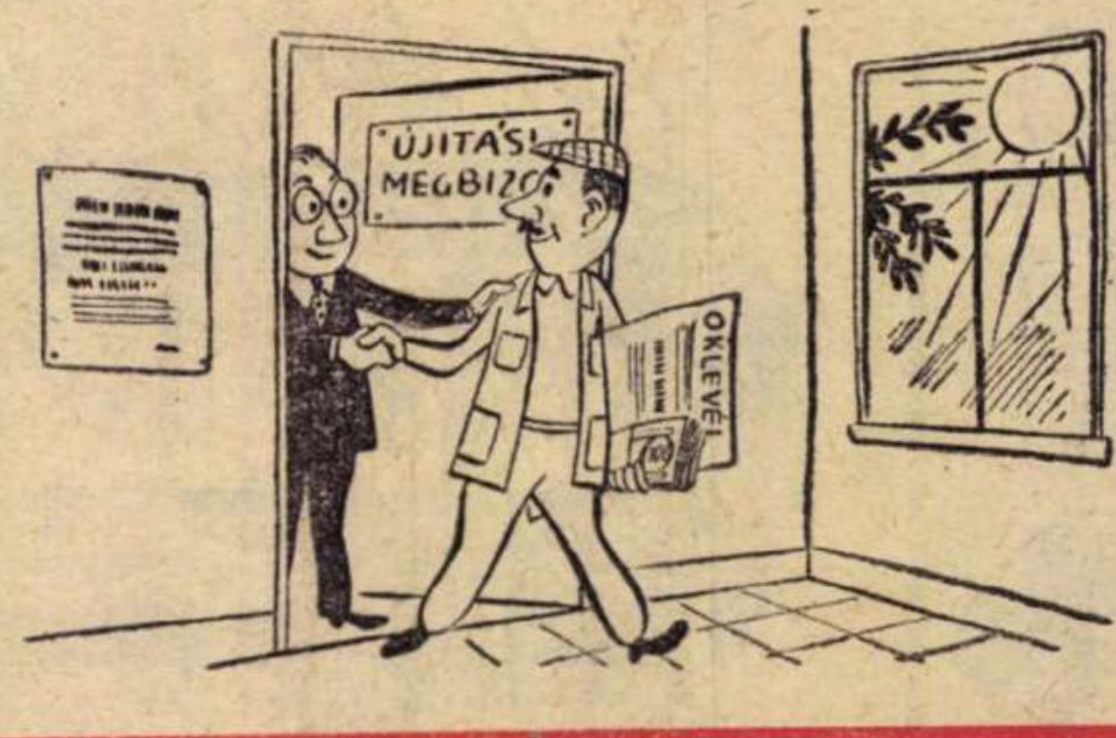
Elsüllyesztik

Visszautasítják

Elbürokratizálják

Rossz iskolapélda

A papírforma szerint az erdőmajoriak „iskolaügye" — amelyről itt most szó lesz — a Ludas Matyi első személyes közbelépésével lezárult, de a bürokráteszi forma szerint nem. Ezt ezért állítom ilyen határozottan, mert személyesen győződtem meg róla.

A tordas-erdőmajori „Béke" termelőszövetkezetnek volt egy tanyai iskolája, amelyben Erőss Zoltán iskolaigazgató vezetésével 65 termelőszövetkezeti család 45 nebulója tanulta a betűvetést. Ez év január 17-én egy havasesővel megerősített orkán annyira megrongálta a végelgyengülésben szenvedő iskolát, hogy le kellett bontani. A lebontásig ment minden, mint a karikacsapás, de amikor a téeszesek megkezdték az újjáépítés előcsatározásait, nyomban belevágott a mennydörgős bürokrácia és vagdossa még ma is.

— Az építés nincs 1955-re betervezve, — mondogatták a koratavasszal kiszállt illetékesek az igazgatónak, — Nem építhetünk!

— A ledőlés sem volt betervezve 55-re és mégis ledőlt, — érvelt vissza epésen az iskola nélkül tengődő iskolaigazgató és érvel még ma is, természetesen még mindig iskola nélkül.

A régi iskola januári összeomlása óta eltelt hét hónap alatt a termelőszövetkezet vezetői rengeteget futkostak és küzdöttek az iskola újjáépítésének érdekében, de sikertelenül. A Fejér megyei Tanács oktatási osztályával karöltve megjárták az összes illetékes minisztériumokat. Az Okt. Min.-ot, az Ép. Min.-ot és a Város- és Községgazd. Min.-ot. Az iskola felépítésének szükségességét minden fórumon elismerték és minden fórumon támogatták. A nagy támogatás ellenére azonban június végéig nem történt semmi. A termelőszövetkezet vezetői július 1-én a Ludas Matyihoz fordultak. A Ludas Matyi az Oktatásügyi Minisztérium és a Fejér megyei Tanács oktatási osztályának megbízottjával küldöttségben jelent meg a VKGM-ban, ahol Némethy László főrevizor elvtárstól végre megkapták a végleges elintézésről rendelkező okmányt:

> **„Az Oktatásügyi Minisztérium felkérése alapján a Fejér megyei Építő- és Tatarozó Vállalatot kijelölöm a tordas-erdőmajori egy tantermes nevelői-lakásos iskola újjáépítésére 200 000 forint építési kerettel. Figyelemmel arra, hogy az iskolát lehetőség szerint a III. negyedév végéig üzembe kell helyezni, az építkezést mielőbb kezdje meg és hajtsa végre."**

Mi sem természetesebb, hogy az írásos dokumentum birtokában mindannyian megnyugodtunk, de akár hiszi a kedves olvasó, akár nem, az iskola építését még ez a határozott intézkedés sem tudta megindítani. Pedig már veszedelmesen közeledik az oktatási évad kezdete. Az eddigi tapasztalatok szerint az a véleményem, hogy az építkezést nem is fogja megindítani semmiféle levelezés, csak az Építésügyi Minisztérium sürgős és határozott intézkedése.

Bernáth Ede

Mikor lesz már vége a jövő hétnek?

Egy éve kérem a lágymányosi központtól, hogy szereljen fel a lakásomba telefont, mert körzeti orvos vagyok és szükségem van távbeszélőre.

Öt héttel ezelőtt végre felszólítottak, hogy a telefon beszereléséért fizessek 200 forintot. A pénzt június 18-án befizettem, de telefonom még mindig nincs. Állandóan sürgettem a felszerelést, beszéltem a lágymányosi központ építési osztályának vezetőjével is, aki azt a választ adta, hogy majd a „jövő hét végén" felszerelik. Nem szerelték fel... Az utóbbi hetekben mindig azt a választ adják, hogy: „Kelenvölgy? Akkor az elvtárs a jövő hét végén érdeklődhet!"

Szeretném végre megtudni, hogy a lágymányosi telefonközpontban meddig tart egy „jövő hét"?

Dr. Wagner József
Bp., XI., Bazsalikom u. 28.

Igy is lehet!

A VII. kerületi Tanács anyakönyvi hivatalától július 20-án, Sztálinvárosban feladott levélben kértem a fiam anyakönyvi kivonatának megküldését, legnagyobb meglepetésemre 22-én délelőtt tíz órakor azt már Sztálinvárosban kézhez is kaptam.

Kérem a Ludas Matyit, tolmácsolja köszönetem a Budapest, VII. kerületi Tanács VB anyakönyvi hivatal dolgozóinak a gyors és lelkiismeretes ügyintézésért.

További jó munkát kívánok!

Fekete Lászlóné,
Sztálinváros, Közétkezt. V.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A „Sörbefult tejellenőrzés" című cikkel kapcsolatban közlöm, hogy a vállalat Farkas József főmérnököt és Hornyák Sándor körzetellenőrt sorozatos szabálytalanságokért azonnali hatállyal elbocsátotta. Gellén Tibor körzetellenőrt a vállalat, — illetve fellebbezés folytán az egyeztető bizottság — írásbeli megrovásban részesítette.

Sándor György igazgató
Élelmiszerip. Min.
Tejip. Ig.

Az „Egy házfelelős panaszolja" címmel megjelent levélre közöljük, hogy a Thököly út 8. számú házból az Ingatlankezelő Vállalat elszállíttatta a törmeléket. Az udvarburkolat helyreállítása folyik és a gyalogjárót is szabaddá tették.

Fanczal István VB-titkár
VII. ker. Tan. VB

★

Kedves Ludas! Örömmel értesítelek, hogy közbenjárásodra jogtalanul kivetett adóhátralékomat törölték.

Sipos Pál
Bácsálmás

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb. 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.